

OLOFF DIE SEEROWER

2. Die Seewraak

GERRIE RADLOF

DIE SEEWRAAK

deur

GERRIE RADLOF

en

proeflees en redigering deur
PIETER HAASBROEK

Gepubliseer deur:

SKATKIS BOEKE - UITGEWERS

Strand Mews

Strand

2025

DIE SEEWRAAK

Die voorblad illustrasie vir die Oloff die Seerower Reeks is deur AI-sagteware gegenereer, wat die narratief verryk. Hierdie boek word vir die eerste keer in Afrikaans in e-boek formaat vrygestel.

Die kopiereg vir hierdie storie is voorbehou en mag nie in geheel of gedeeltelik herdruk of versprei word sonder die uitgewer se skriftelike toestemming nie. Herdrukking sluit enige elektroniese of meganiese vorm in, soos e-boeke, fotokopiëring, skryf, opname op band, of enige ander manier om inligting te stoor of toegang daartoe te verkry. Alle karakters en gebeurtenisse in hierdie storie is suiwer fiktief en het geen verbintenis met enige lewende of oorlede individue nie.

DIE SEEWRAAK

deur Gerrie Radlof

Gepubliseer deur:

Skatkis Boeke - Publiseerders, Strand Mews, Strand 7140
Suid Afrika

Kopiereg @ Pieter Haasbroek (2025)

Aanlyn Stoor: <https://panther-ebooks.com>

Webwerf: <https://www.softcoverbooks.co.za>

OPSOMMING

Die son bak oor die Kaap die Goeie Hoop waar die statige Kompanjieskip, die Jansje Meer, gereed lê vir sy vertrek na Batavia. Aan boord is die beeldskone Anna te Hoogen, niggie van die goewerneur, en die ambisieuse fiskaal, Frederick de Nuys. Anna se hart is verskeur. Sy reis na die Ooste, maar haar gedagtes draal by Oloff van Wagenaar, die man wat sy lief het maar wat van die moord op sy eie vader beskuldig word en moes vlug. Gerugte van 'n gewetenlose seerower, Oloff die Seerower, met Oloff van Wagenaar se kenmerkende rooi hare en blou oë, wat die seë terroriseer, saai twyfel en vrees. 'n Oorlewende van 'n aanval vertel van die dodelike skip, die Seewraak, wat Anna se vrese verder versterk net voor haar eie gevaarlike reis aanbreek.

Die reis ontaard gou in 'n nagmerrie. Die Jansje Meer word deur genadelose kapers aangeval, en hoop verdwyn soos die seerowers die dek oorstroom. Te midde van chaos en dood verskyn die gevreesde Seewraak soos 'n skim uit die dieptes. Sy kanonne saai verwoesting onder die aanvallers, maar sy geheimsinnige kaptein, die man wat homself Oloff noem, neem Anna en die ander oorlewendes gevange. Aan boord die Seewraak word Anna gekonfronteer met die man wat sy eens vertrou het, nou 'n geharde figuur wie se brutale optrede skreiend bots met sy eertydse beloftes van onskuld.

Oloff, word gedryf deur Anna se beskuldigings van gruweldade wat hy ontken hy gepleeg het, en die skielike, skokkende moontlikheid dat sy aartsvyand, die man wat sy lewe verwoes het, steeds leef en desperate planne teen hom smee. Daarom stuur Oloff toe sy sy skip, met sy onwillige gaste, na die gevaarlikste hawe van almal, Deelenbaai, die nes van die see se uitskot. Daar, in die skaduwees van verraad, moet hy antwoorde vind en sy onskuld probeer bewys, terwyl sy gevangenes se lot aan 'n sydraadjie hang. Kan Oloff die waarheid ontbloot en sy naam suiwer voordat dit te laat is? Die see hou 'n dodelike geheim verskuil in sy dieptes wat slegs die dapperstes sal oorleef om te vertel.

UITTREKSEL

Frederick het omgespring. Hy tree terug en staan nou met sy rug teen die agterstewe. Sy rapierpunt flits voor hom heen, maar gedurig word hy deur die twee aanvallers teruggedryf. Hy skuif met die houtmuur langs totdat hy die deur wat na die eetskajuit voer agter hom voel. Hy laat die sabel in sy linkerhand val en voel-voel na die handvatsel. Intussen weer hy die swiepende, kappende sabels van hom af.

Die sweet tap hom af. Tussen die twee voor hom deur sien hy die worstelende, swoegende menigte. Dit lyk vir hom asof die bemanning van die Jansje Meer oor die dek na die anderkant toe teruggedryf word.

Hy draai die handvatsel. Die deur gaan agter hom oop. Hy hoor die gil van vrouens en raai dat daar 'n paar van hulle in die gang naby die deur was. Hulle was natuurlik nuuskierig en wou kom kyk wat daar buite aangaan. Hy kan hom voorstel hoe vreesbevange hulle daar in die kajuit moet wees.

Met 'n uiterste poging tree Frederick vorentoe. Hy swaai sy rapier met alle geweld heen en weer. Net vir 'n oomblik dryf hy die twee effens terug en dan spring hy agteruit en klap die deur toe. Oombliklik gooi hulle hul volle gewig daarteen. Hy beur soos 'n besetene, maar hulle druk die deur oop.

Skielik laat hy los en spring terug. Die twee tuimel half oormekaar en dan, voordat hulle hul ewewig kan herwin, spring De Nuys nader en te midde van histeriese gille agter hom, deurboor hy die twee mans met sy rapierpunt. Hy spring oor hulle en gooi die deur toe. Hy stamp die swaar grendel in.

2. DIE SEEWRAAK

Hoofstuk 1

Dit is kort voor die middag. Aangename sonstrale vul die baai van die Kaap die Goeie Hoop. Op die spieëlglatte water lê die groot skip Jansje Meer. Die seile is opgevou en die pragskip vertoon soos 'n kasteel tussen die kleiner skepe en bote in die baai. Die Jansje Meer is reeds 'n week in die hawe. Die luukse vaartuig van die Hollands Oos-Indiese Kompanjie is op pad na Batavia. Vanmiddag met hooggety sal dit vertrek en die fiskaal van die Kaap, Frederick de Nuys, asook die niggie van die goewerneur, Anna te Hoogen, sal aan boord wees.

Wit branders klots op die skoon sand van die breë strand wat van die stad af om 'n kurwe en ver wegdeins in die rigting van Blaauwberg. Tafelberg en Leeukop staan helder afgeteken teen die koringblou lug, geen mis of wolke vervaag hul beeld nie.

Die strate van die Kaap is bedrywig. Weelderige koetse rammel in die middestad oor die klipblad van die hoofweë. Waens en kapkarre staan voor winkels en sakeondernemings uitgespan. By wynhuise en ander tapperye staan tientalle perde met die teuels oor die dwarsbalke gehang. Seuns van ryk koopmans wat probeer om die ledige ure van hul gemaksgtige bestaan te vul, meng met slawe wat haastig deur die stad heen beweeg om die een of ander opdrag uit te voer.

'n Luukse koets rammel oor die plaveiklippe in die rigting van die Kasteel. Wanneer dit onder die poort deurgaen, salueer die wagte flink. Hulle herken die dogter van een van die senior koopmans. Bertha Neethling is die intieme vriendin en vertroueling van die goewerneur se niggie. Sy besoek die Kasteel dikwels. Vanoggend kom sy om haar vriendin te help om haar laaste goedjies in te pak en die finale voorbereidings te tref vir die lang reis na Batavia, en ook om van haar afskeid te neem. Trouens, sy is een van die hooggeplaastes wat genooi is om die middagmaal aan die Kasteel te kom geniet, 'n afskeidsmaal vir Anna te Hoogen en die fiskaal, Frederick de Nuys.

'n Portier in die ampslivrei van die gebou regs van die Kasteelpoort. Hier oorhandig hy haar aan een van die hofdames van die goewerneur se niggie.

In Anna te Hoogen se kamer omhels die vriendinne mekaar.

Bertha kyk verwonderd om haar heen na die menigte groot koffers en pakkies. Sy skud haar kop onderwyl sy glimlag.

“n Mens sou sê jy gaan nooit weer terugkom nie, Anna!” roep sy uit.

Anna te Hoogen lag. Sy kyk om haar heen.

“Dit lyk inderdaad so, Bertha,” antwoord sy met haar sagte musikale stem, “maar soos jy weet, duur dit weke om daar te kom. Bowendien sal ons seker ses maande in Batavia vertoef voordat ons terugkom.”

Bertha kyk haar vriendin teer aan. Sy sien die weemoedigheid in haar helder blou oë.

Anna te Hoogen is 'n beeldskone meisie. Haar gesig is sterk, maar om haar ken en lippe is daar 'n volheid wat 'n aangename warmte aan haar voorkoms verleen. Van haar satyngladde voorhoof onder die hoog gekartelde pruik tot by die sagte ronding van haar hals is sy volmaak geskape. Die eenvoudige maar duur tabberd strek van haar skouers tot om die dun middellyf en bol dan wyd oor die hoepels tot op die grond.

Die meeste mense wat Anna te Hoogen ken, ken haar as die weeskind wat deur die goewerneur aangeneem en grootgemaak is. Sy woon al verskeie jare in die kasteel. Sy is intelligent en het die beste opvoeding gekry wat die goewerneur haar kon gee. In baie opsigte het sy haar vereenselwig met die probleme van die Kaapse nedersetting. As die goewerneur se vertroueling oefen sy heelwat invloed uit op sy besluite en ook die Politieke Raad het reeds agter gekom dat haar menings regverdig en gegrond is en dat hulle dit nie ligtelik durf verontagsaam nie.

Dit is egter nie hieraan dat Bertha Neethling nou dink nie. Daardie

uitdrukking in haar vriendin se oë voer haar etlike maande terug na 'n gebeurtenis wat die Kaap indertyd diep geskok het.

“Anna,” sê sy sag, “dit wil my voorkom asof jy Oloff van Wagenaar nog nie vergeet het nie?”

“Hoe kan ek hom ooit vergeet, Bertha?” roep Anna te Hoogen uit, asof selfs die gedagte daaraan haar seermaak. “Geen ander man het my nog ooit so getrek soos hy nie. Tot vandag toe glo ek nog aan sy onskuld. Maar dit is so bitter moeilik om na al hierdie maande nog vertrou te hê terwyl die hele wêreld teen hom gekant is.”

“Jy kan hulle dit nie kwalik neem nie, Anna,” sê Bertha. “Volgens alle bewyse het hy sy eie vader se lewe geneem. Hy’t teruggekom met belaglike stories dat die mense wat sy onskuld kan bewys, deur seerowers om die lewe gebring is. Ek weet dat jy my vertel het hoe hy jou belowe het om die moordenaar van sy vader terug te bring en sodoende sy onskuld te bewys, maar dit het nog nie gebeur nie, Anna, jy moet hom vergeet.”

“Ek kan nie,” Anna te Hoogen laat haar kop sak. Haar hande is voor haar saamgevou. “Ek glo dat hy nog sal kom. Dit is net jy, Bertha, wat van hierdie geheim van my weet. Dit is net aan jou wat ek vertel het van sy belofte aan my om daardie man wat sy ewebeeld is en wat werklik die misdaad gepleeg het waarvan hy nou beskuldig word, op te spoor en voor die gereg te sleep. Miskien, Bertha, miskien sal ek hom iewers in die Ooste raakloop. Hy het immers in daardie rigting vertrek.”

“Jy weet watter stories daar vertel word,” hervat Bertha. “Jy’t gehoor van die gruweldade van die seerowers. Magtigste van hulle almal is die gevreesde Oloff. Die man wat homself Oloff die Seerower noem. Hulle beskryf hom as iemand met blou oë en rooi hare. Die allervreeslikste wreedhede word aan hom toegeskryf. En wie anders as Oloff van Wagenaar kan hy wees? Die Oloff word dan juis daarvan verdink dat hy sy vader met behulp van seerowers vermoor het!”

“Hou op, Bertha!” roep Anna uit, en haar vriendin kan sien hoe

gespanne sy is. “Ek weier om te glo dat dit Oloff is. Dit moet daardie ander man wees wat net soos hy lyk.”

“Dit is net jy wat so dink, Anna.” ’n Oomblikkie bly sy stil. “O Anna, Anna,” roep sy dan uit, “jy weet hoe jammer ek vir jou voel!”

Anna glimlag stil. Sy sit haar arm om haar vriendin se skouers.

“Ek weet dat jy my beste vriendin is, Bertha. Meer as dit kan ek nie sê nie.” Sy haal haar skouers op en hou haar kop fier orent.

“Kom,” sê sy. “Laat ons hierdie onaangename dinge vergeet. Miskien is dit maar alles net drome. Vertel my, Bertha, wat sê die mense daarvan dat ek en die aantreklike jong onafhanklike fiskaal saam na Batavia gaan?”

“Wat sê hulle nie alles nie!” roep Bertha uit onderwyl sy haar hande saamklap. “Almal is daarvan oortuig dat ons binnekort die huweliksklokkies gaan hoor lui.”

Anna te Hoogen lag, maar dit is effens droog.

“Selfs hy dink so,” sê sy stadig.

“Dink jy nie miskien dat dit veel beter sou wees as...”

“Moet dit nie sê nie, Bertha,” val Anna haar in die rede. “Jy weet hoe ek teenoor Frederick de Nuys voel. Hy mag nou wel ’n skrandere jong man wees, en hy het vinnig opgang gemaak in die Kompanjie se diens, maar, nee. Bertha, kom ons vergeet dit ook maar. Help my om daardie paar laaie leeg te maak. Dit is nog al wat oorbly. Daarna moet ons binne toe gaan, want die middagmaal sal oor ’n uur of wat begin. Ons moet darem ’n rukkie tussen die mense rondbeweeg sodat ek hulle almal kan totsiens sê.”

Die groot voorsaal is reeds vol amptenare, koopliede en ander hooggeplaastes. Hulle staan in groepe rond en gesels. Bediendes beweeg stadig tussen hulle deur met skinkborde vol van die vonkelende Constantiawyn.

As Anna te Hoogen en Bertha Neethling hul verskyning maak, word hul oombliklik deur 'n groep van die jongmans omring. Vooraan is Frederick de Nuys. Sy langwerpige oë is wyd oop nou dat hy Anna sien. Sy hoë wangbene word beklemtoon deur die glimlag wat oor sy gelaat sprei. Hy bied haar sy arm aan en hulle beweeg tussen die skare deur tot in 'n gerieflike hoek waar 'n paar stoele nog leeg staan. Sodra die dames plaasgeneem het, drom die jong mans om hulle saam. Hulle lag en gesels en skerts. Die mans betreur die feit dat hulle so lank sonder Anna se beeldskone teenwoordigheid moet bly. Hulle beny de Nuys die voorreg om hierdie reis saam met haar deur te maak.

Die jong fiskaal staan trots langs haar. Hy is nog maar jonk en tog het hy reeds 'n ongeëwenaarde magsposisie aan die Kaap. Hy is regstreeks aan die Here Sewentien verantwoordelik, en selfs die goewerneur moet versigtig wees hoe hy voor die fiskaal optree. Hierdeur, en ook omdat hy gedurig met ampsake in die Kasteel besig is, het hy Anna goed leer ken. Dit het dan ook dikwels gebeur dat hulle, vernaamlik by amptelike onthale, saam gesien is. Hierdie reis Batavia toe het die vermoede versterk dat Anna te Hoogen heeltemal gediend is met die jong fiskaal se vlerkslepery, alhoewel hy eintlik op 'n sakereis gaan en sy om familie te besoek.

Kaptein Roelof Manker, kaptein van die Jansje Meer, en 'n paar van sy offisiere buig voor die dames. Hulle wissel 'n paar woorde en dan stel kaptein Manker twee ander mans aan die groep bekend. Die een is kaptein Ruiter en die ander 'n offisier, Jan Heerden.

By die aanhoor van hierdie name roep verskeie van die jongmans verras uit. Ook Frederick de Nuys staan nader.

“Dan is u die kaptein Ruiter wat die wonderlike ontkoming gehad het toe die Seewraak u aangeval het? Ons het al so gehoop om u te ontmoet.”

“Ja,” antwoord kaptein Ruiter stadig en daar is die kalm glimlag van 'n man wat veel leiding verduur het, om sy lippe. “Ons was moeg en wou

eers rus voordat ons weer mense sien. U kan self verstaan dat die ontbering ...”

“Natuurlik, natuurlik!” roep de Nuys uit. “U moet ons verskoon dat ons so nuuskierig is en dat ons sommer die saak aanroer. As u verkies ...”

“Geensins,” antwoord Ruiter. “Ons gee nie om om daaroor te praat nie. Ongelukkig is ons verhaal egter van die soort wat ’n mens nie in die geselskap van dames sal wil ...”

“Maar ek verseker u, kaptein Ruiter,” laat Anna te Hoogen hoor, “dat ons net so graag wil hoor wat u ervarings was. U het seker al gehoor dat ek en mynheer de Nuys vanmiddag na Batavia vertrek. Dit is tog op daardie seeroete dat u aangeval is, nie waar nie?”

“Ja,” antwoord die kaptein. “Ek moet u egter meedeel, mynheer de Nuys, dat u opmerking van so pas nie heeltemal juis was nie. Oorspronklik is ons deur ’n ander skip aangeval. Dit was nie die Seewraak nie. Die Seewraak, soos ek verstaan, is die skip van Oloff die seerower, soos hy bekend staan. Die het maar eers op ons afgekom nadat die geveg oor was.”

“Maar dit klink eienaardig,” sê een van die ander jong mans. “Die storie wat ons gehoor het, was natuurlik maar vaag. Ek verstaan dat u en mynheer Heerden die enigste oorlewendes is?”

Kaptein Ruiter laat sy kop sak. Nou eers is die diep plooië op sy gesig duidelik sigbaar. Die tonele wat hul voor sy oë afgespeel het, moet ’n diep indruk op hom gemaak het. Inderdaad gebeur dit selde dat enigeen die verwoede seeroweraanvalle oorleef.

“Die res van my bemanning was reeds dood toe my skip onder die golwende deining verdwyn het. Heerden en ek het aan ’n stuk van ’n mas vasgeklou. Tussen die ronddrywende voorwerpe het hulle ons nie opgemerk nie. ’n Seestroom het ons gedurende die nag kus toe aangedryf en deur die Here se genade is ons nie deur haaie aangeval nie.”

“Maar wat het eintlik gebeur, kaptein? Is die gerugte wat ons in verband met die gevreesde Seewraak hoor, eg?”

“Heel waarskynlik, ja,” sê die kaptein en begin dan vertel. “Ons was op pad Batavia toe toe ons ’n seil op die horison gewaar. Dadelik het ek die seile van my skip vol gespan. ’n Mens weet nooit wie jy mag teëkom nie. Ons het in so ’n posisie probeer kom dat ons vinnig sou kon padgee indien die aankomende skip ’n vyandiggesinde sou wees. Dit was ’n kaperboot! Hy het ons ingehaal en onder sy kanonne laat deurloop. Die swaar koeëls het ons maste afgemaai. Onderwyl algehele wanorde aan boord geheers het, het die seerowerskip nader gekom. Die grypsters het die twee vaartuie aan mekaar gekoppel en soos wilde barbare het die skurke oor die kant gestroom en elke lewende wese voor hulle platgeslaan.

“Gedurende die geveg het niemand opgemerk dat ’n ander skip ons vinnig nader nie. Heerden en ek was voor die agterstewe in ’n hoekie vasgekeer. Ons was digby die kantreling en toe iemand meteens uitroep dat ’n derde skip op die toneel verskyn het, het ons aanvallers ’n oomblik teruggeval en omgekyk. Heerden en ek het van daardie oomblik gebruik gemaak om oor die kant te duik en onder die ronding van die skip skuiling te soek. Van die dek af het ons verbaasde uitroepe gehoor. Dit het geklink asof daar ’n mate van vrees by die seerowers ontstaan het. Haastig het hulle teruggeklim na hul eie skip toe en is die gryptoue deurgekap sodat die twee vaartuie van mekaar af wegbeweeg het.

“Ons kon die naderende skip duidelik sien. Dit is een van die grootste skepe wat ek nog teëgekome het. Ek sou sê dat die Kompanjie se modernste skip skaars daarmee vergelyk kan word. En wat my die meeste getref het, was die vaart waarmee dit die golwe gekloof het. Daar was nie veel wind nie, maar die skip het beweeg asof ’n woedende storm dit voortgejaag het.

“Dit het buite ons gesigslyn verdwyn toe dit om die agterstewe van my skip geseil het. ’n Oomblik later was daar egter die donderende